

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/204/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114208861
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7114208861.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v spore žalobcu: C. T., nar. XX.X.XXXX, bytom R. P., Š. XX, zastúpeného: Advokátska kancelária VASIL, ŠIMONOVIC & partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47 240 482, proti žalovanej: D. O. J., advokátka so sídlom v Košiciach, Hlavná 25, za účasti intervenienta na strane žalovanej Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Miroslava Slovinská, advokátka, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 13, IČO: 42 319 617, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 27. februára 2020 č. k. 36C/51/2014-463 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

P r i z n á v a intervenientovi voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I/), ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady škody vo výške 29.040 eur titulom zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom advokácie s tvrdením, že vo veci vedenej pred Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, žalovaná ako advokátka žalobcu porušila svoje povinnosti: nesprávne označila odporcu, nepodala podnet na podanie mimoriadneho dovolania na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, nepodala sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky pre porušenie základných práv a slobôd žalobcu, neinformovala žalobcu o tom, že neuplatnila mimoriadne opravné prostriedky, neupozornila žalobcu včas na to, aby si mimoriadne prostriedky uplatnil inou cestou, nevykonala žiadne iné opatrenia na ochranu práv a záujmov žalobcu ako jej klienta, neustanovila za seba zástupcu, ak jej akákoľvek prekážka bránila vo vykonávaní advokácie v rozhodnom období, ani žalobcu nepoučila o potrebe oznámenia bývalému zamestnávateľovi, že žalobca trvá na pracovnom pomere a že žiada o prideľovanie práce, a v dôsledku týchto porušení povinností žalovanej advokátky žalobcovi vznikla škoda 29.040 eur, pretože žalobca si nemohol uplatniť nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vzniknutého na základe pracovnej zmluvy zo dňa 27.6.2008, podľa ktorej bol žalobca zamestnaný ako učiteľ vysokej školy na funkčnom mieste odborný asistent na dobu do 30.6.2013, hoci skončenie pracovného pomeru zo dňa 14.9.2010 výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce z dôvodu opakovaného porušenia pracovnej disciplíny žalobcom, na základe ktorej mal skončiť pracovný pomer žalobcu uplynutím výpovednej lehoty ku dňu 31.12.2010, nastalo podľa tvrdenia žalobcu v rozpore so zákonom.

2. Výrokom II/ rozsudku súd prvej inštancie rozhodol, že priznáva interventovi náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na argumentáciu žalobcu v žalobe i v priebehu sporu, že v prípade, ak by sa žalovaná nedopustila tvrdených pochybení, tak by sa žalobca domohol svojich práv v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, a teda by zotrval v pracovnom pomere minimálne po dobu od 1.1.2011 do 30.6.2013, a vznikol by mu nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.1.2011 do 30.6.2013 v sume 29.040 eur, t.j. za 30 mesačných plátov, pri tarifnom pláte vo výške 968 eur mesačne, ako i na ďalšie prostriedky procesného útoku žalobcu (uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 9.3.2011 č.k. 19C/14/2011-20, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.3.2012 č.k. 19Co/137/2011- 34, e-mailovú komunikáciu medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 5.6.2013, 27.1.2014, 23.2.2014, 7.3.2014, 6.3.2014, pracovnú zmluvu žalobcu č. 94/2008 zo dňa 27.6.2018, výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 14.9.2010 danú zamestnávateľom žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, žalobu zo dňa 18.1.2011 o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, návrh na vykonanie dokazovania vyžiadaním celého spisového materiálu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 19C/14/2011 a vyžiadaním celého spisového materiálu od žalovanej, ktorý ako advokátka viedla v rámci agendy pre žalobcu).

4. Súd poukázal i na obranu žalovanej založenú najmä na tvrdení, že žalobcu zastupovala iba v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, že žalobca žalovanú nežiadal a ani nespĺnomocnil na zastupovanie vo veci náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o čom svedčí pracovný list žalovanej, podľa ktorého žalobca ako klient žalovanej uviedol, že nežiada náhradu mzdy v prípade, že v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bude úspešný, a tiež, že žalobca síce žalovanú požiadal o poskytnutie právnej pomoci spočívajúcej v podaní dovolania voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne a podania ústavnej sťažnosti, avšak vzhľadom na správanie žalobcu, žalovaná zastupovanie pred Najvyšším súdom SR a Ústavným súdom SR neprijala, o čom žalobcu informovala s odporúčaním, aby si žalobca zvolil iného advokáta, a preto právoplatnosťou veci, na ktorú jej bola udelená plná moc, právne zastupovanie žalobcu ukončila, čo preukazuje doklad o prijatí odmeny za právne zastúpenie za tri úkony právnej služby - prevzatie a prvá konzultácia právneho zastúpenia, vrátane podania žaloby, ďalšia konzultácia s klientom po zastavení konania prvoinštančným súdom a podanie odvolania.

5. Po právnom posúdení veci podľa § 2 ods. 1 a 2, § 18 ods. 1, 2 a 3, § 22 ods. 1 veta prvá, § 26 ods. 1 a 4 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii, prvoinštančný súd uzavrel, že žalobca v spore neuniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia a kumulatívne splnenie základných predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu nepreukázal, keďže nepreukázal vznik škody a jej výšku. Z tvrdenia žalobcu, že: a) žalobcovi by vznikol nárok na náhradu mzdy, ak by sa úspešne domohol svojich práv v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, keby žalovaná advokátka žalobcu poučila o tom, že je potrebné, aby žalobca oznámil bývalému zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom pracovnom pomere a že žiada o pridelovanie práce, b) škoda, ktorá mala žalobcovi vzniknúť porušením povinností žalovanej v súvislosti s výkonom advokácie, predstavuje „ušlú mzdu žalobcu“ vo výške 29.040 eur, o ktorú bol žalobca ukrátený z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru medzi žalobcom a Trenčianskou univerzitou Alexandra Dubčeka v Trenčíne, vyčíslenú za obdobie od 1.1.2011 do 30.6.2013, t.j. od „neplatného“ skončenia pracovného pomeru do skončenia pracovného pomeru v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 27.6.2008, uzavretej na dobu určitú do 30.6.2013, ako 30-mesačných tarifných plátov žalobcu v sume 968 eur mesačne, totiž súd prvej inštancie odkazom na znenie § 59 písm. b), § 61 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. e), § 63 ods. 3 a 5, § 77, § 79 ods. 1 a 3, § 118 ods. 1 a 2 veta prvá, § 129 ods. 1 a 3 Zákonníka práce vyvodil záver, že žalobca nepreukázal splnenie podmienky pre priznanie nároku na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou danou mu jeho zamestnávateľom, lebo nepreukázal, že by zamestnávateľovi oznámil, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával a prideloval mu prácu. Dôvodil pritom, že zo žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, a ani zo žiadnych ostatných listinných dôkazov v spise Okresného súdu Trenčín sp. zn. 19C/14/2011 a ani v spise s Okresného súdu Košice I sp. zn. 35C/51/2014 nevyplýva, aby žalobca kvalifikovane oznámil svojmu zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní, pričom žalobca ani v priebehu sporu netvrdil, že po doručení výpovede z pracovného pomeru zamestnávateľovi písomne alebo ústne oznámil, že aj po doručení výpovede trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, pričom v spore žalobca preukázal iba to, že po doručení výpovede z pracovného pomeru žalobca adresoval dekanovi fakulty Sociálno-ekonomických vzťahov

Trenčianskej univerzity A. Dubčeka v Trenčíne a priamo Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne písomné podania zo dňa 17.9.2010, ktorými žalobca reagoval na žiadosť zamestnávateľa č. 2939/D/FSEV zo dňa 6.9.2010 o zaujatie stanoviska k výpovednému dôvodu, a ich obsahom je iba vyjadrenie žalobcu k upozorneniam zamestnávateľa na porušenie pracovnej disciplíny a stanovisko žalobcu k zamestnávateľom uplatnenému výpovednému dôvodu.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd aplikáciou § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a intervenientovi, ktorý vystupoval na strane žalovanej, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhujúc zrušiť rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie, súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že vo vzťahu k neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov a predložením listinných dôkazov nevykonal, hoci to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Akcentujúc, že zákonná podmienka pre platnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou pre žalobcu sa nenaplnila, lebo ako dekan fakulty v tom čase mal právo ako vedúci pracoviska upraviť si rozvrh blokovej výučby podľa potreby, o disciplinárny delikt nemohlo ísť, čo malo byť predmetom konania na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, avšak pre pochybenie zo strany žalovanej advokátky sa touto vecou súd nikdy nezaoberal a konanie zastavil, žalobca namietol, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil povinnosti žalovanej advokátky v súdnom konaní sp. zn. 19C/14/2011 o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak v bode 31 napadnutého rozsudku, dal žalobcovi za povinnosť vykonať toto oznámenie o prideľovaní práce zamestnávateľovi. Zdôraznil, že žalovaná síce podala žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ale pre úspešnosť tejto žaloby nevykonala druhý nevyhnutný úkon, a to oznámenie zamestnávateľovi žalobcu, že žalobca trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, a ani neupozornila žalobcu, že to treba oznámiť zamestnávateľovi, čo bola jednoznačne povinnosť žalovanej, pokiaľ by postupovala s odbornou starostlivosťou. Žalobca pritom v odvolaní označil za účelovú obranu žalovanej zhrnutú v bode 20 odôvodnenia rozsudku, že podľa plnomocenstva udeleného jej žalobcom žalobca nemal záujem o ďalšie nároky z prípadného neplatného skončenia pracovného pomeru, t.j. o náhradu mzdy, lebo žalobcovi išlo iba o česť.

7.1. Žalobca vyjadril nesúhlas aj s odôvodnením v bodoch 32 až 35 rozsudku a odkazom na znenie § 79 ods. 1 a 4 Zákonníka práce a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012 sp. zn. 2Cdo 81/2010 podčiarkol, že neobstojí obrana žalovanej, že nemala povinnosť zabezpečiť, aby v mene žalobcu bolo zamestnávateľovi doručené oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnaní, lebo žalovaná mala ako právnu službu pre žalobcu poskytnúť iba zastupovanie v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, pretože aj keby sa žalovaná nedopustila pri zastupovaní žalobcu iných chýb a pokiaľ by bol žalobca zastúpený žalovanou úspešný v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, tak by nastala fikcia v zmysle § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce a pracovný pomer by zanikol aj uplynutím výpovednej doby, bez ohľadu na to, že súd by rozhodol, že skončenie pracovného pomeru bolo neplatné. Podľa názoru žalobcu žalovaná mala pri riadnom a odbornom vykonávaní svojej profesie vykonať úkony, aby zabránila fikcii predpokladanej v § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce, a preto súd nesprávne vec právne posúdil, ak žalobcovi dal za vinu, že žalobca sám od seba nevykonal tento nevyhnutný právny úkon, ktorý by zabránil fikcii uvedenej v § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce, ak žalobca ako laik požiadal žalovanú o poskytovanie právnych služieb s cieľom vrátiť sa späť na fakultu a dokončiť prácu v rozpracovaných vedeckých projektoch, a v prípade, ak by nebol úspešný ohľadom žaloby o skončenie pracovného pomeru, požadoval by náhradu škody vo forme ušlej mzdy, ako aj náhradu škody za zmarené projekty pokiaľ by nebol prijatý naspäť na fakultu, na ktorej pracoval. Žalobca súdu prvej inštancie vytkol, že v odôvodnení v bodoch 32 až 35 rozsudku absentuje základný fakt, „že hmotnoprávny úkon (t.j. oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával), je nevyhnutné nielen pre budúce vymáhanie náhrady mzdy, ale aj pre úspešné domáhanie sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru, čoho sa žalovaná mala v mene žalobcu domáhať v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 19C/14/2011“ a zopakoval, že žalovaná preukázateľne vôbec žalobcu (ako svojho klienta) nepoučila, že ak sa bude v budúcnosti

chcieť domáhať náhrady mzdy, tak je nevyhnutné preukázateľne požiadať o pridelovanie práce, čo je nevyhnutná podmienka, *conditio sine qua non*, pre vznik nárok na náhradu mzdy, a žalovaná mala na túto skutočnosť upozorniť žalobcu, čo neurobila.

7.2. Odkazom na znenie bodu 15 odôvodnenia rozsudku a žalobcom predložené e-mailové správy zo dňa 5.6.2013, 27.1.2014 a 23.2.2014, žalobca namietol, že sa súd prvej inštancie podrobnejšie nezaoberal tvrdením žalobcu, že na stretnutí so žalovanou po právoplatnom zastavení konaní na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011 požiadal, aby žalovaná uplatnila mimoriadne opravné prostriedky a žalovaná mu toto na stretnutí aj prisľúbila, neskôr ho nemala čas informovať, buď nezdvihala telefón, alebo odpísala, že je na pojednávaní a ozve sa neskôr, na e-mailové správy nijako nereagovala a žalovaná sa až v rámci súdneho konania pri svojej výpovedi vyjadrila, že na správy neodpisovala, lebo už skôr so žalobcom ukončila zastupovanie a nebola povinná podať mimoriadny opravný prostriedok, ani odpisovať. V tejto súvislosti žalobca namietol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa nijako nevysporiadal so závažnými nedostatkami v tvrdeniach žalovanej a jednostranne prevzal tvrdenia žalovanej, ktoré sú v priamom rozpore nielen s tvrdením žalobcu, ale aj s predloženými listinnými dôkazmi (e-maily zo dňa 5.6.2013, 27.1.2014 a 23.2.2014). Tvrdil, že žalovaná bola so žalobcom dohodnutá na tom, že uplatní mimoriadne opravné prostriedky, avšak tento úkon nevykonala a týmto svojím konaním zmarila žalobcovi možnosť domôcť sa zmeny právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, čím spôsobila žalobcovi škodu.

7.3. Napokon žalobca citoval znenie § 295 CSP a tvrdil, že v konaní súdu došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej tým, že súd prvej inštancie neprihliadol na to, že spor vyplývajúci z toho spotrebiteľského vzťahu je sporom s ochranou slabšej strany podľa § 290 a nasl. CSP. Vyjadril „pochybnosti o tom, čo malo byť predmetom právnej služby (či iba neplatnosť skončenia pracovného pomeru, alebo v budúcnosti aj náhrada mzdy) a tiež pochybnosti o tom, či sa žalovaná zaviazala na podanie mimoriadnych opravných prostriedkov proti právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Trenčín“ a uviedol, že súd mohol vykonať ďalšie nevyhnutné dokazovanie aj bez návrhu žalobcu (spotrebiteľa), ktorý v podaniach, naposledy v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 10.12.2019, navrhoval vykonať výsluch svojej manželky na odstránenie rozporov medzi žalobcom a žalovanou, a to k bodom, o ktorých vypovedal žalobca, t.j. k predmetu právnych služieb, ktoré mala žalovaná pre žalobcu poskytnúť, rozsahu právnych sporov, v ktorých mala žalovaná žalobcu zastupovať a na ktoré jej žalobca udelil plnomocenstvo, oznamovania stavu veci žalovanou žalobcovi, teda plnenie oznamovacej a poučovacej povinnosti žalovanej voči žalobcovi, a aj čo sa týka ukončenia zastupovania, lebo manželka žalobcu, bola osobne prítomná pri stretnutiach medzi žalobcom a žalovanou a taktiež telefonicky komunikovala s advokátskou kanceláriou žalovanej, a to hoci žalobca v ďalšom konaní už na vykonaní tohto dôkazu (výsluch manželky žalobcu) netrval.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

9. Intervenient na strane žalovanej v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu (č.l. 519 súdneho spisu) zotrvávajúc na svojich vyjadreniach v prvoinštančnom konaní, stotožniac sa s argumentáciou súdu v bode 35 napadnutého rozsudku, navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), vrátane ich obsahového vymedzenia, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku je neopodstatnené. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie. Vo svojom odvolaní v podstate uvádza skutočnosti a námietky, s ktorými sa dostatočne vysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, a ktoré nie sú spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia veci.

11. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. V posudzovanom spore z obsahu spisu a napadnutého rozsudku možno vyvodiť, že súd prvej inštancie zákonným postupom vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo

veci samej, vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom zodpovedajúcim § 191 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní sa pritom správne zameril na skúmanie podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, vec správne právne posúdil, správne uzavrel, že v dôsledku neunesenia dôkazného bremena ohľadom rozhodujúcich skutočností zo strany žalobcu, nemohol urobiť záver o splnení zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu žalobcu, a vecne správne vo veci rozhodol, ak zamietol žalobu o náhradu škody voči žalovanej advokátke zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone advokácie z dôvodu, že žalobcovi sa v spore nepodarilo preukázať splnenie všetkých zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, ktorú mala žalovaná spôsobiť pri výkone advokácie, a to v dôsledku neunesenia dôkazného bremena, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jej tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je totiž umožniť súdu rozhodnúť v spore i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci nebola preukázaná buď pre nečinnosť strany sporu, a to v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu ustanovením § 132 ods. 1 CSP alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti a ani o tom, žeby táto skutočnosť bola nepravdivá.

13. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie, ktorý v priebehu sporu tak žalobcovi, ako aj žalovanej, vrátane intervenienta na strane žalovanej, vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali všetky svoje procesné práva. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé, zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na doplnenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

14. V súdnej veci žalobca nárok na náhradu škody uplatnil voči žalovanej, ktorá ho ako advokátka zastupovala v konaní o určenie neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 14.9.2010 danou žalobcovi jeho zamestnávateľom z dôvodu uvedenom v § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011 na základe žaloby, ktorú podal žalobca v zastúpení žalovanou, a ktoré bolo dňa 17.5.2012 zastavené z dôvodu, že žalovaná ako advokátka žalobcu v žalobe nesprávne označila ako odporcu subjekt bez právnej subjektivity, a potom, ako na základe podaného odvolania žalobcu odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobcu z dôvodu neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky, a to spôsobilosti byť účastníkom konania na strane označeného odporcu, s touto vecou sa súd nezaoberal a otázku, či žalobca vo výpovedi opísaný dôvod - disciplinárny delikt, spáchal alebo nie, neriešil. Na tom základe žalobca sa voči žalovanej domáha náhrady škody v sume 29.040 eur, vyčíslené ako súčet „30 mesačných plátov, pri tarifnom pláte žalobcu vo výške 968 eur mesačne“ tvrdiac, že táto škoda žalobcovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovanej advokátky, v dôsledku čoho si žalobca nemohol uplatniť nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vzniknutého na základe pracovnej zmluvy zo dňa 27.6.2008, podľa ktorej bol žalobca zamestnaný ako učiteľ vysokej školy na funkčnom mieste odborný asistent na dobu do 30.6.2013, s tým, že za porušenie povinností žalovanej advokátky žalobca označil: 1) nesprávne označenie odporcu vo veci vedenej pred Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, 2) nepodanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, 3) nepodanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky pre porušenie základných práv a slobôd žalobcu, 4) neinformovanie žalobcu o tom, že mimoriadne opravné prostriedky žalovaná advokátka neuplatnila, 5) neupozornenie žalobcu včas na to, aby si mimoriadne prostriedky uplatnil inou cestou, 6) nevykonanie žiadnych iných opatrení na ochranu práv a záujmov žalobcu ako jej klienta, 7) neustanovenie za seba zástupcu, ak žalovanej akákoľvek prekážka bránila vo vykonávaní advokácie v rozhodnom období, 8) nepoučenie žalobcu o potrebe oznámenia bývalému zamestnávateľovi, že žalobca trvá na pracovnom pomere a žiada o pridelovanie práce.

15. Vzťah medzi klientom a advokátom je primárne upravený v zákone č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v rozhodnom znení (ďalej aj „zákon o advokácii“ alebo „ZoA“). Ustanovenie § 26 ods. 1 tohto zákona obsahuje špeciálnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú advokátom pri výkone advokácie.

Táto zodpovednosť advokáta je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna. Keďže ide o objektívnu zodpovednosť, nevyžaduje sa zavinenie advokáta. Platí, že iba samotné porušenie povinnosti advokáta pri výkone advokácie bez ďalšieho nezakladá vznik povinnosti na náhradu škody.

16. Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nie sú výslovne upravené v zákone, boli upravené právnou doktrínou a opakovane sa k nim vyjadřila tiež judikatúra najvyšších súdnych autorít. Tá je dlhodobo ustálená v závere, že predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú advokátom pri výkone advokácie je: 1) výkon advokácie, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi výkonom advokácie a vznikom škody (por. napr. uznesenie Ústavného súdu SR z 22. októbra 2015 sp. zn. II.ÚS 678/2015). Splnenie týchto predpokladov preukazuje v spore žalujúci klient (žalobca). Advokát preukazuje ním tvrdené liberačné dôvody.

17. Zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom advokácie je založená na kumulatívnom splnení vyššie uvedených zákonných predpokladov, t.j.

17.1. ide o činnosť súvisiacu s výkonom advokácie (§ 1 ods. 2 ZoA) a advokát neposkytol právnu službu riadne, pretože pri jej poskytovaní došlo k porušeniu povinnosti advokáta najmä podľa § 18 zákona o advokácii [povinnosť pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi (§ 18 ods. 1 veta prvá), povinnosť pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že advokát koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné, pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb (§ 18 ods. 2)], so zreteľom na to, že:

- a) výkon advokácie predpokladá rešpektovanie zásady odbornej starostlivosti advokáta pri poskytovaní právnej služby klientovi na základe zmluvy medzi advokátom a klientom, ktorá je (spravidla) špeciálnym druhom príkaznej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje zákon o advokácii, a ako lex generalis ustanovenia Občianskeho zákonníka o príkaznej zmluve (§ 724 a nasl. Občianskeho zákonníka),
- b) záväzok advokáta vyplýva z príkaznej (mandátnej) zmluvy uzatvorenej s jeho klientom a spočíva vo výkone činnosti, ktorá je zmluvne vymedzená, nie v dosiahnutí určitého výsledku, c) riadne plnenie zmluvy poskytovaní právnej služby klientovi nemôže byť dôvodom vzniku škody, nakoľko advokát zodpovedá za škodu voči klientovi iba vtedy, ak je jeho konanie alebo opomenutie protiprávne, teda v rozpore s povinnosťou, uloženou mu zákonom alebo zmluvou,
- d) porušenie právnej povinnosti pri výkone advokácie spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom,
- e) dôkazné bremeno v konaní o náhradu škody proti advokátovi o tom, že išlo o protiprávne konanie advokáta, znáša žalobca (klient),

17.2. vznik škody, s ohľadom na to, že: a) škodou sa rozumie majetková ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného klienta, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného, b) uhradzuje sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), c) skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodovou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené), d) ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastali v dôsledku škodnej udalosti,

17.3. príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody, pričom: a) o vzťah príčinnej súvislosti ide iba vtedy, ak škoda vznikla následkom výkonu advokácie, b) tento predpoklad je naplnený iba v prípade, ak je preukázané, že pri riadnom postupe advokáta by k vzniku škody nedošlo.

18. V kontexte uvedených zásad zisťovania splnenia predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom advokácie, so zreteľom na to, že protiprávnosť konania (alebo opomenutia) doktrína definuje ako rozpor konania (úkonu) alebo opomenutia konajúcej osoby s objektívnym právom, teda také konanie, ktoré porušuje právne normy prikazujúce určité konanie alebo naopak nejaké konanie zakazujúce alebo ktoré právne normy obchádza, s tým, že protiprávnym úkonom nemôže byť úkon alebo činnosť konajúcej osoby, ktorú objektívne právo dovoľuje alebo dokonca

prikazuje, a to ani za predpokladu, že pri tejto činnosti dôjde k vzniku škody, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca ich splnenie v spore nepreukázal, keď nepreukázal vznik tvrdenej škody a jej výšku, za stavu, ak:

- žalobca vznik škody vo výške 29.040 eur odôvodňoval tvrdením, že v prípade, ak by žalovaná advokátka náležite hájila záujmy žalobcu a nedopustila by sa označených pochybení, tak by sa žalobca domohol svojich práv v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, a teda by zotrval v pracovnom pomere minimálne po dobu od 1.1.2011 do 30.6.2013, t.j. do doby, kedy mal pracovný pomer žalobcu skončiť podľa pracovnej zmluvy, a vznikol by mu „nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.1.2011 do 30.6.2013 v sume 29.040 eur“, vyčíslený ako súčet „30 mesačných plátov, pri tarifnom pláte vo výške 968 eur mesačne“, a

- nebol splnený základný predpoklad pre uplatnenie nároku z neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ktorým je oznámenie žalobcu ako zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, lebo v spore nebolo preukázané: a) že by žalobca oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, kedykoľvek potom, ako s ním zamestnávateľ (neplatne) skončil pracovný pomer, najneskôr však do rozhodnutia súdu, ktorým bolo konanie o žalobe zamestnanca o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru právoplatne skončené (ktorá skutočnosť napokon ani nebola sporná a žalobca ju v priebehu sporu a ani v odvolaní nespochybnil), ani b) že bolo povinnosťou žalovanej upozorniť žalobcu, že je treba oznámiť zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, nakoľko žalobca dňa 7.12.2010 splnomocnil žalovanú advokátku iba vo veci o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, a nie aj na uplatnenie nároku žalobcu na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Tento záver súd prvej inštancie adekvátne vyvodil jednak z obsahu plnomocenstva zo dňa 7.12.2010, udeleného žalobcom žalovanej advokátke na zastupovanie v konaní o neplatnosť pracovného pomeru výpoveďou, vedenom následne na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011, z pracovného listu žalovanej advokátky a jej výpovede, že žalobcovi sa nejednalo o mzdu, ale o česť, ako i ostatných v spore vykonaných dôkazov, a aj náležite odôvodnil v napadnutom rozsudku. Nemožno preto prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu založenej bez ďalšieho iba na všeobecnom tvrdení, že súd sa nijako nevyssporiadal „so závažnými nedostatkami v tvrdeniach žalovanej“ a že „jednostranne prevzal tvrdenia žalovanej“ a že je účelová obrana žalovanej zhrnutá v bode 20 odôvodnenia rozsudku, že podľa plnomocenstva udeleného jej žalobcom žalobca nemal záujem o ďalšie nároky vyplývajúce mu z prípadného neplatného skončenia pracovného pomeru, t.j. o náhradu mzdy, lebo žalobcovi išlo iba o česť.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, je naplnený vtedy, ak súd použil na zistený skutkový stav iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo síce použil správny právny predpis, ale ten na daný prípad nesprávne interpretoval.

20. Žalobca tento odvolací dôvod uplatnil nedôvodne. Neopodstatnene totiž namietol, že súd nesprávne vec právne posúdil, ak v bode 31 napadnutého rozsudku, dal žalobcovi za povinnosť vykonať oznámenie o pridelovaní práce zamestnávateľovi a pokiaľ žalobca v tejto súvislosti v odvolaní tvrdil, že súd „žalobcovi dal za vinu, že žalobca sám od seba nevykonal tento nevyhnutný právny úkon, ktorý by zabránil fikcii uvedenej v § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce“, nakoľko uvedené z obsahu súdneho spisu a z dôvodov rozsudku, ani z bodu 31 jeho odôvodnenia, nevyplýva. V bode 32. odôvodnenia rozsudku súd konštatoval, že skúmal, či žalobca kvalifikovane oznámil zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní a dospel k zisteniu, že takéto kvalifikované podanie žalobca neučinil, lebo „zo žiadnych listinných dôkazov (ani v spise Okresného súdu Trenčín 19C/14/2011 a ani spise 36C/51/2014) nevyplýva, aby žalobca kvalifikovane oznámil svojmu zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní a žalobca žiaden takýto dôkaz súdu nepredložil. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca písomnými podaniami zo dňa 17.9.2010 adresovanými dekanovi Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov Trenčianskej univerzity A. Dubčeka v Trenčíne a priamo Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčíne, ktoré súdu doručila žalovaná, reagoval na žiadosť zamestnávateľa č. 2939/D/FSEV zo dňa 6.9.2010 o zaujatie stanoviska k výpovednému dôvodu...“.

21. Odvolací súd na tomto mieste pripomína, že podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, v znení účinnom ku dňu dania výpovede z pracovného pomeru žalobcu zo dňa 14.9.2010 (podľa § 252i ods. 4 veta prvá Zákonníka práce výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer

okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

22. Z citovaného ustanovenia plynie, že zamestnávateľ povinný zamestnancovi aj naďalej prideľovať prácu a zamestnanec má nárok na mzdu iba v prípade, ak zamestnanec oznámi (oznámil) zamestnávateľovi, že pracovný pomer považuje za neplatne skončený a aj naďalej trvá na zamestnaní. Ak zamestnancovi práca prideľovaná nie je, má nárok na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku, a to od momentu oznámenia zamestnávateľovi až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo do rozhodnutia súdu. Splatnosť nároku na náhradu mzdy nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale od momentu oznámenia zamestnávateľovi, že zamestnanec naďalej trvá na zamestnaní. Možnosť urobiť oznámenie zamestnávateľovi nie je limitovaná žiadnou lehotou, zamestnanec ho môže vykonať kedykoľvek, najneskôr do právoplatnosti súdneho rozhodnutia v spore o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Nárok zamestnanca na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru vzniká najskôr odo dňa nasledujúceho po dni, kedy mal podľa neplatného rozviazania pracovného pomeru pracovný pomer skončiť, a to za predpokladu, že zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával a že žalobou napadol platnosť rozviazania pracovného pomeru.

23. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že ako opodstatnenú nemožno vyhodnotiť ani odvolaciu námietku žalobcu založenú na tvrdení, že povinnosť žalovanej poučiť žalobcu vyplýva z toho, „že hmotnoprávny úkon (t.j. oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával), je nevyhnutné nielen pre budúce vymáhanie náhrady mzdy, ale aj pre úspešné domáhanie sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru, čoho sa žalovaná mala v mene žalobcu domáhať v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 19C/14/2011, nakoľko uvedené nemá oporu v zákone. Deň účinenia oznámenia zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával a prideľoval mu prácu, je významný z hľadiska náhrady mzdy. Nie je podmienkou pre podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

24. Vo skutkových okolnostiach súdnej veci nemožno priznať relevanciu ani tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že žalovaná mala vedomosť, že žalobca v budúcnosti zvažuje eventuálne aj vymáhanie „ušlej mzdy“ od zamestnávateľa, a preto žalovaná mala pri riadnom a odbornom vykonávaní svojej profesie vykonať úkony potrebné v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, pokiaľ žalobca v tejto súvislosti v odvolaní iba zopakoval, že „ako laik požiadaval žalovanú o poskytovanie právnych služieb s cieľom vrátiť sa späť na fakultu a dokončiť prácu v rozpracovaných vedeckých projektoch, a v prípade, ak by nebol úspešný ohľadom žaloby o skončenie pracovného pomeru, požadoval by náhradu škody vo forme ušlej mzdy, ako aj náhradu škody za zmarené projekty v prípade, ak by nebol prijatý naspäť na fakultu, na ktorej pracoval“, nakoľko iba z tohto tvrdenia nemožno vyvodiť záver o existencii dohody žalobcu (vo forme príkaznej zmluvy v zmysle § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka) so žalovanou advokátkou v tomto smere a udelení plnomocenstva podľa § 25 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase vzniku tvrdenej škody, a z toho vyplývajúcej povinnosti žalovanej doručiť oznámenie, že žalobca trvá na ďalšom zamestnaní a prideľovaní práce zamestnávateľovi žalobcu alebo poskytnúť o tom poučenie žalobcovi.

25. Za takejto situácie nemôžu podľa úsudku odvolacieho súdu privodiť zmenu napadnutého rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena ani odvolacie námietky žalobcu založené na názore, že z dôvodu zabránenia fikcii predpokladanej v § 79 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce mala žalovaná advokátka povinnosť poučiť žalobcu ako svojho klienta, ktorého zastupovala o tom, že je treba oznámiť zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Odvolací súd pre úplnosť na tomto mieste poznamenáva, že ustanovenie § 79 ods. 4 Zákonníka práce, v znení účinnom v čase dania výpovede z pracovného pomeru žalobcu, t.j. v znení zák. č. 574/2009 Z.z., nestanovovalo zákonnú fikciu skončenie pracovného pomeru, ale určovalo, že „v prípadoch ustanovených v odseku 3 písm. b) zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu dvoch mesiacov“.

26. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní, vyjadriac „pochybnosti o tom, čo malo byť predmetom právnej služby (či iba neplatnosť skončenia pracovného pomeru, alebo v budúcnosti aj náhrada mzdy) a tiež pochybnosti o tom, či sa žalovaná zaviazala na podanie mimoriadnych opravných prostriedkov proti právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Trenčín“, neopodstatnene namieta inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ak v tejto súvislosti žalobca súdu vytkol, že neprihliadol na to, že spor vyplývajúci z toho spotrebiteľského vzťahu je sporom s ochranou slabšej strany podľa § 290 a nasl. CSP a nevyužil oprávnenie aj bez návrhu žalujúceho spotrebiteľa vykonať ďalšie nevyhnutné dokazovanie v zmysle § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

27. Pokiaľ žalobca v odvolaní v tejto súvislosti v odvolaní tvrdil, že súd mohol vykonať dôkaz, ktorý v listinných podaniach, naposledy v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 10.12.2019, navrhoval, t.j. vykonať výsluch manželky žalobcu „na odstránenie rozporov medzi žalobcom a žalovanou, a to k bodom, o ktorých vypovedal žalobca, t.j. k predmetu právnych služieb, ktoré mala žalovaná pre žalobcu poskytnúť, rozsahu právnych sporov, v ktorých mala žalovaná žalobcu zastupovať a na ktoré jej žalobca udelil plnomocenstvo, oznamovania stavu veci žalovanou žalobcovi, teda plnenie oznamovacej a poučovacej povinnosti žalovanej voči žalobcovi, a aj čo sa týka ukončenia zastupovania, lebo manželka žalobcu, bola osobne prítomná pri stretnutiach medzi žalobcom a žalovanou a taktiež telefonicky komunikovala s advokátskou kanceláriou žalovanej, i keď žalobca v ďalšom konaní už netrval na vykonaní tohto dôkazu (výsluch manželky žalobcu)“, v podstate súdu prvej inštancie vytýkal, že nevykonaním navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, čím uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Ani tento odvolací dôvod nie je v súdnej veci naplnený. Predovšetkým preto, že sám žalobca v odvolaní potvrdil, že neskôr v konaní už netrval na vykonaní tohto dôkazu (výsluch manželky žalobcu).

28. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné dodať, že význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 52/03), že súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, pretože posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané je vždy vecou súdu (§ 132 ods. 1, § 185 ods. 1 až 3 CSP), a nie sporových strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je tak spôsobilým odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonaním stranou navrhnutých dôkazov, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonaním dôkazov stranami navrhnutých, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Nakoľko žalobca súdu v odvolaní iba bez ďalšieho vytkol, že vo vzťahu k neplatnosti skončenia pracovného pomeru „žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov a predložením listinných dôkazov nevykonaním, hoci to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej“, žalobca tento odvolací dôvod uplatnil nedôvodne.

29. Poukazom na uvedené za dôvodnú nemožno považovať námietku žalobcu, že prvoinštančný súd pochybil, ak sám z úradnej povinnosti nevyužil možnosť danú mu ustanovením § 295 CSP a nevykonaním dôkaz výsluchom manželky žalobcu „k predmetu právnych služieb, ktoré mala žalovaná pre žalobcu poskytnúť, rozsahu právnych sporov, v ktorých mala žalovaná žalobcu zastupovať a na ktoré jej žalobca udelil plnomocenstvo, oznamovania stavu veci žalovanou žalobcovi, teda plnenie oznamovacej a poučovacej povinnosti žalovanej voči žalobcovi, a aj čo sa týka ukončenia zastupovania“, a to za stavu, ak žalobca na vykonaní tohto dôkazu v spore netrval.

30. Z obsahu odvolania žalobcu zároveň plynie, že žalobca spochybňuje aj hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie a z tohto plynie skutkové zistenie, predkladajúc vlastné hodnotenie ním predložených listinných dôkazov i ostatných vykonaných dôkazov na súde prvej inštancie, tvrdiac, že je účelová obrana žalovanej zhrnutá v bode 20 odôvodnenia rozsudku, že podľa plnomocenstva udeleného

jej žalobcom žalobca nemal záujem o ďalšie nároky vyplývajúce mu z prípadného neplatného skončenia pracovného pomeru, t.j. o náhradu mzdy, lebo žalobcovi išlo iba o česť, že neobstojí obrana žalovanej, že ona mala ako právnu službu pre žalobcu poskytnúť iba zastupovanie v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, a preto nemala povinnosť zabezpečiť, aby v mene žalobcu bolo zamestnávateľovi doručené oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnaní, pričom vyjadril nesúhlas aj s odôvodnením v bodoch 32 až 35 rozsudku, z čoho potom žalobca usúdil, že súd nesprávne právne posúdil povinnosti žalovanej ako právnej zástupkyne zastupujúcej žalobcu v súdnom konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19C/14/2011 pre úspešný výsledok sporu o neplatnosť výpovede.

31. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na čl. 15 základných princípov CSP, podľa ktorého dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, na ustanovenie § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a § 191 ods. 2 CSP, podľa ktorého vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

32. Judikatúra definuje hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. V zmysle ustálenej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

33. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre tú stranu sporu, ktorej pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

34. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať z jeho skutkovými závermi, napr. namietat, že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod..

35. Z obsahu spisu a napadnutého rozsudku plynie, že ani v tomto smere súdu prvej inštancie žiadne pochybenie vytknúť nemožno. Súdu prvej inštancie nemožno vytýkať, že by vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli, alebo že by naopak opomenul pre rozhodnutie podstatné skutočnosti v spore preukázané. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zo žiadneho z vykonaných dôkazov, jednotlivo a ani v ich vzájomnej súvislosti, nemožno učiť iný záver, ako ho učinil súd prvej inštancie, a to, že žalobcovi sa v spore nepodarilo preukázať porušenie povinnosti žalovanej advokátky poučiť žalobcu o potrebe učinenia oznámenia zamestnávateľovi, že žalobca trvá na pracovnom pomere a žiada o pridelovanie práce, nakoľko táto povinnosť nevyplýva zo zmluvy o

poskytnutí právnej služby medzi žalobcom a advokátkou, ktorá tvrdila, že žalobca ju nespĺnomocnil aj na uplatňovanie nárokov z neplatného rozviazania pracovného pomeru, pretože mu išlo iba o česť.

36. Zo všetkých uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie, sú neopodstatnené námietky žalobcu spochybňujúce správnosť napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci tak, že priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania intervenientovi na strane v odvolacom konaní procesne úspešnej žalovanej s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Vzhľadom na to, že žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).